

Bibel OCH BEKÄNNELSE

NR 4 2007 – ÅRGÅNG 21. LUTHERSKA BEKÄNNELSEKYRKANS TIDNING

FOTO: BJARTE EDVÅRSEN

BIBEL OCH BEKÄNNELSE

Lutherska Bekännelsekyrkans tidning.

Utkommer med 4 nr om året.

Frivillig prenumerationsavgift kr. 150:– pr. år.

Redaktion:

Egil Edvardsen (ansv. red.), Kjell Petter Bakken, Sverre Brandal, Birgitta Erlandsson, Gunilla Hedkvist och Stefan Sjöqvist.

Redaktionens adress:

Bibel och Bekännelse, c/o Egil Edvardsen, Solåsveien 20, N-4330 Ålgård, Norge.

E-mail: egil.edvardsen@luthersk-kerke.no

Internett: www.lbk.cc

Frivillig prenumerationsavgift och gåvor till Bibel och Bekännelse:

LBK:s postgiro 22 73 36-5.

Märk talongen: »Till Bibel och Bekännelse».

**LUTHERSKA
BEKÄNNELSE-
KYRKAN (LBK)**

• Lutherska Bekännelsekyrkan är en evangelisk luthersk kyrka som tror att Gud har skänkt hela världen glädjebudskapet om den försoning som skett i Kristus. Vi tror att Jesus Kristus till sin natur är sann Gud, att han har blivit människa för vår skull, levtt ett syndfritt liv, lidit och dött i vårt ställe och uppstått från de döda. Genom tron tar vi emot denna försoning, får förlåtelse för våra synder och har löfte om evigt liv tillsammans med Gud. Syftet med vår kyrkas existens är att föra vidare detta glädjebudskap, och att samlas kring predikan, dop och nattvard för att växa i den tro vi fått av Gud.

• Vår kyrkas tro har en enda grundval, nämligen det Ord som Gud har gett oss i Gamla och Nya testamentets heliga skrifter. Det är Gud själv som har inspirerat de mänskliga författarna till Bibelns 66 böcker, och därför ska dessa skrifter inte förstås som mänskliga produkter utan som Guds eget ord. Bibelns ord är den enda normen för sann kristen lära. Vi tror att Bibeln ska läsas utifrån dess egna anspråk och karaktär. Poesi ska läsas som poesi, historia som historia och så vidare.

• Vi bekänner oss till de lutherska bekännelse-skrifterna samlade i Konkordieboken från år 1580, eftersom vi funnit att de helt överensstämmer med vår kyrkas enda grundval: Bibeln.

• Vår tro är inte ny, utan har funnits i alla tider, där människor har tagit till sig Guds ord och rättat sig efter det. Eftersom vi har förstått att vi är stora syndare inför Gud behöver vi Guds ords rena och klara undervisning, där förlåtelse och upprättelse skänks åt oss genom förkunnelsen av Jesu försoningsverk.

• LBK delar tro och kyrkogemenskap med KELK, den Konfessionella evangelisk-lutherska konferensen, som består av ett tjugotal kyrkor runtom i världen, bland annat Evangelisch-Lutherische Freikirche i Tyskland, Evangelical Lutheran Synod och Wisconsin Evangelical Lutheran Synod i USA. Tillsammans är vi omkring en halv miljon kristna i denna internationella gemenskap, och det är vår önskan att allt fler ska dela vår gemenskap, där Frälsaren Jesus och syndernas förlåtelse alltid står i centrum.

”Han är Kristus, Herren...”

En dag i mellandagarna för några år sedan ringde det på dörren hemma hos oss. Det var två vänliga damer från Jehovas vittnen som ville sprida sitt budskap och ge mig några exemplar av ”Vaktornet”. De ville gärna berätta något som stod i Bibeln om Jesus och hans återkomst.

– Känner du till Bibeln? frågade de.

– Ja, svarade jag. – Jag tror att hela Bibeln är Guds eget Ord till oss. Jag tror att Bibeln är ofelbar och vår högsta auktoritet i lära och liv.

De två representanterna för Jehovas vittnen blev väldigt glada för att jag trodde på Bibeln, för det gjorde de också, sa de. Men de ville gärna berätta något för mig om Jesus.

– Jag är väldigt glad för att ni vill berätta om Jesus för människor ni möter, sa jag. För det finns inget viktigare för människor idag än att få höra om honom som är världens Frälsare.

Väl medveten om att Jehovas vittnen inte firar jul fortsatte jag: – Nu har vi just firat jul och på nytt fått höra det fantastiska budskapet som ängeln förkunnade för herdarna på marken utanför Betlehem. Ängeln berättade om barnet som var fött, och han sa att barnet är ”Kristus, Herren”.

– Tänk, sa jag till dem, barnet i krubban är HERREN, han som de troende i Gamla testamentet tillbad som den ende sanne Guden.

När jag sa det ryggade damerna med stor förskräckelse tillbaka. – Är barnet HERREN, Jehova? nästan skrek de till mig.

– Ja, sa jag. Det lilla Jesusbarnet i krubban är HERREN, Jahve, eller som ni säger, Jehova. Det är det ängeln säger: ”Han är Kristus, HERREN.”

Då var det slut med damernas vänlighet, och med stort förakt vände de ryggen till och skyndade iväg. De ville inte höra mer på det som för dem var den allra värsta gudsförmädelse.

Som bekant förnekar Jehovas vittnen att Jesus är sann Gud. Men de är inte ensamma om att betrakta barnet i krubban bara som ett litet människobarn. Ända sedan kyrkans allra första tid har man förnekat den viktiga bibliska sanningen att Jesus Kristus, han som är världens Frälsare, är sann Gud.

Det ängeln förkunnade om det nyfödda barnet är vår stora tröst och fasta visshet. Helt visst är det ett stort och obegripligt under, men det är ändå julens glada och trösterika budskap att Gud blivit människa som vi. Evangelisten Johannes förkunnar detta stora under i den mäktiga inledningen till sitt evangelium: ”Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, en härlighet som den Enfödde har av Fadern, och han var full av nåd och sanning” (Joh. 1:14). Han tog på sig vårt kött och blod och blev lik oss människor. Varför? För att han skulle kunna lida och dö och på så sätt sona straffet för alla våra synder. Den danske psalmdiktaren H.A. Brorson uttrycker det så här:

*Men under uten like, hvor kan jeg vel forstå
At Gud av himmelrike i stallen ligge må!
At himlens fryd og ære, det levende Guds ord,
Skal så foraktet være på denne arme jord.*

Vilken ära att vara människa! Gud har blivit lik oss människor! Jesus Kristus är vår bror, och för hans skull har vi blivit Guds barn. Med dessa ord önskar vi våra läsare en välsignad julhögtid och ett gott nytt år i Jesu namn!

Egil Edvardsen

Mina ögon har sett din frälsning

Av Lars Gunnarsson

På den tiden fanns i Jerusalem en man som hette Simeon. Han var rättfärdig och gudfruktig och väntade på Israels tröst, och den helige Ande var över honom. Och av den helige Ande hade han fått den uppenbarelsen att han inte skulle se döden, förrän han hade sett Herrens Smorde. Ledd av Anden kom han till templet, och när föräldrarna bar in barnet Jesus för att göra med honom som det var sed enligt lagen, tog han honom i sina armar och prisade Gud och sade: "Herre, nu låter du din tjänare sluta sina dagar i frid, så som du har lovat. Ty mina ögon har sett din frälsning, som du har berett att skådas av alla folk, ett ljus som skall uppenbaras för hedningarna och en härlighet för ditt folk Israel." (Luk. 2:25-32)

Det barn som bars fram i templet denna dag var utåt sett inte annorlunda än alla andra barn. Lagen föreskrev att "varje förstfödd son som öppnar moderlivet ska räknas som helgad åt Herren". Därför var också Josef och Maria i Jerusalem för att fullgöra lagens krav. Barnet Jesus var lika hjälplöst som alla andra spädbarn, också han måste bäras fram. Om det märktes någon skillnad mellan honom och andra gossebarn så var det väl att han hade fattiga föräldrar. De hade inte råd att offra ett årsgammalt lamm som det var föreskrivet utan fick ta den enklare varianten, nämligen två duvor.

Men när den gamle Simeon såg på Jesusbarnet såg han något mycket mer än vad de övriga i templet såg. "Mina ögon har sett din frälsning", sa han. När vi läser dessa ord så finner vi inget märkligt med dem. Men tänk på att Simeon *aldrig* hade sett Jesus göra

något under. Simeon hade *aldrig* hört honom predika. Simeon hade *aldrig* hört talas om den tomma graven. En vanlig jude som hörde vad Simeon sa undrade nog vad det var för strunt som den gamle mannen talade: Herrens frälsning. Men Simeon var ingen vanlig jude. Han var en jude som var välsignad av den helige Ande på ett särskilt sätt, som vår text berättar om. Med trons ögon såg han vem det lilla barnet var. Han såg att barnet

var Herrens Smorde, d.v.s. Messias. Han såg att det var Herrens frälsning, att det var Israels härlighet och hedningarnas ljus. Allt detta såg och förstod den gamle mannen.

Vi läser i Hebreerbrevet att tron är en visshet om det man inte ser.

Alltså, tron övertygar om sådant vi inte kan se. Simeon trodde vad Gud hade sagt till honom, nämligen att han inte skulle dö förrän han hade sett Messias. Så när han nu utbrast att han var beredd att dö så stod det klart att han förstod att barnet verkligen var den utlovade Messias. Simeon trodde med en barnlig tillförsikt vad den helige Ande hade sagt till honom. På samma sätt ska också du och jag tro allt det som Anden uppenbarar för oss i Bibeln. Bibeln lär oss att det lilla barnet som Simeon tar i sina armar *är* den utlovade Profeten som skulle uppenbara Guds sanning för folket. Han *är* Prästen som bär fram det offer som Gamla Testamentets alla offer hade pekat fram emot. Och han *är*

den Konung som skall regera över sitt folk och förlossa dem från allt ont.

Detta tänkte säkert Simeon på när han av den helige Ande fördes till templet för att se Jesusbarnet. Han visste att detta barn skulle predika för människorna om vägen till himlen. Han visste att detta barn skulle bära fram ett offer som skulle ta bort all synd. Han visste att detta barn skulle bli alla kungars Kung och alla herrars Herre.

Och detta vet också du och jag trots att vi lika lite som den gamle Simeon har sett det med våra fysiska ögon. Men med den helige Andes hjälp och ledning kan vi vara precis lika säkra på detta som Simeon var. Och den ledningen, den hjälpen får vi genom Guds ord.

Låt oss nu se lite närmare på vad Simeon säger om detta barn. Det är Herrens frälsning, Guds frälsning. Då är det inte konstigt att Simeon säger att han nu är beredd att dö. Om du verkligen kunde vara säker på att det efter dödens mörker skulle bli en evig glädje och härlighet, om du kunde vara säker på att straffet för dina synder redan hade utkrävts och domaren inte skulle finna dig skyldig på domens dag, om du verkligen kunde vara säker på att du efter en kort stund skulle få möta dina kära igen, då skulle ju döden inte vara så hemsk. Den skulle bara vara en kort resa till ett underbart mål. Då skulle du också kunna instämma med Simeon: "Herre, nu låter du din tjänare sluta sina dagar i frid, så som du har lovat." Och det är vad Jesu födelse bör betyda för oss. Det skulle göra hela vårt liv till ett enda lyckligt och glädjefyllt julfirande, där den bästa presenten öppnas sist av alla, nämligen det eviga livet och saligheten hos Gud.

Frälsning betyder räddning. Barnet i Simeons armar är räddningen. Han är räddningen som får skådas av alla folk, han är ljuset som uppenbaras för hedningarna. Han är den som Jesaja skrev om: "Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar her-radömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste." Allt detta är barnet

som Simeon håller i sin famn.

Vi hör nästan varje dag om saker som borde få oss alla att inse hur nära vi är den dag då Jesus ska komma tillbaka. Det är krig och svält på många håll i världen. Antalet jordbävningar har ökat oerhört mycket på senare tid. Guds skapelse fördärvas av oss människor som aldrig får nog av ägodelar och bekvämlighet. Laglösheten tilltar och kärleken avtar. Allt detta är tecken på att vår värld går mot sin undergång. Men det är egentligen ingenting som vi ska vara bekymrade och oroade över. Inte vi som vill kalla oss för Guds folk, hans barn. Vi bör istället vara glada att det är på det sättet. Det innebär ju att vi snart få möta honom som vi har trott på och som vi bekänner som vår Frälsare, Herre och Konung.

"Mina ögon har sett din frälsning." Så sa Simeon. Så kan vi också säga. Vi har också sett frälsningen. I ordet och sakramenten möter vi frälsningen, ja, Frälsaren själv. Det är en ytterst stor och oförtjänt nåd att vi ännu får möta honom där. I ordet, dopet och nattvarden möter vi honom ständigt på nytt. Där räcker han oss sin frälsning som är avsedd för alla folk. Därför är det så viktigt att vi är rädda om det vi har, att vi inte låter obibliska läror och tankegångar få insteg hos oss. Många människor tycker att vi är hårda och kärlekslösa i vår kyrka. Man menar att vi är alldeles för intoleranta och avvisande i vår hållning gentemot andra samfund. Vi samarbetar inte med andra kyrkor och samfund. Vi håller oss för oss själva. Ja, vi uppfattas säkert så.

Vi skulle gärna se att det var anorlunda, att vi kunde samarbete

med andra och tillsammans med dem förkunna evangelium om Jesus Kristus. Men vi finner att det är väldigt, väldigt få kyrkor som helt vill hålla sig till vad Bibeln uppenbarar för oss. Man vill inte längre lära i enlighet med Jesus och apostlarna. Den rena, klara och sunda läran har gått förlorad. Hos de flesta kyrkor predikar man inte längre att "hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta." När den predikan har tystnat så har allt gått förlorat. Då hjälper det inte om man kan erbjuda aldrig så mycket annat. Man kan ha de vackraste skrudar, de finaste och mest väl-sjungande körer, de underbaraste målningar och utsmyckningar. Man kan samla barn och ungdomar i stora skaror. Ändå finns där ingenting. Här kan Jesu ord till församlingen i Laodicea passa in: "Du säger: Jag är rik, jag har vunnit rikedom och behöver ingenting, och du vet inte att just du är eländig, beklagansvärd, fattig, blind och naken." I lydnad för Bibeln och med evigheten för ögonen vågar vi inte verka tillsammans med sådana kyrkor.

Vi vill med den förmåga Gud ger oss verka för att vår tids folk ska få se det som Simeon fick se och vittnade om i templet, nämligen den frälsning som är beredd åt alla folk. Om Jesus Kristus vill vi vittna. Om frälsningen i hans namn vill vi berätta. Där predikan om Jesus ljuder, där kan människor säga med Simeon: "Herre, nu låter du din tjänare sluta sina dagar i frid, så som du har lovat. Ty mina ögon har sett din frälsning."

Amen.

Glada nyheter som vänder upp och ner på världen

I den glada nyheten om Jesus visar Gud att han inte bryr sig ett dugg om sådant som världen tycker är så oerhört viktigt

Av Paul O. Wendland

Men ängeln sa: "Var inte förskräckt! Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren. Luk. 2:10,11

"Jag läste nyheterna i dag, oh, boy". Ungefär så börjar Beatles sång "A day in the life". Den sammanfattar vad många människor tänker när de läser dagstidningen. Och sången blir inte mer hoppfull i fortsättningen. Livet styrs av slumpen och är en eländig härva av meningslösa tragedier. Så dåligt att ingen hjärtnipande historia i världen kan göra det bättre.

Förbryllande nyheter

Evangeliet är glada nyheter. Låt oss först och främst vara klara på den punkten. Guds glada, goda nyheter kom för att hjälpa oss som inte förmådde hjälpa oss själva. Dessa nyheter (som inte liknar dem vi kan läsa om i tidningarna) försäkrar oss om Guds kärlek och förvandlar sorg till glädje genom att ta hand om vårt djupaste problem: synden som gör oss till främlingar för Gud. Denna kärlek är så förunderlig att den vänder upp och ner på allting i hela världen.

En sak som alltid kommer för mig när jag läser Lukasevangeliet är hur bakvänt allt verkar. Jag menar hur annorlunda saker fungerar jämfört med hur det vanligen går till här i världen. En husbonde binder upp sina kläder och betjänar sina slavar. Samariter uppträder som medmänniskor mot judar och hjälper dem. En from farise ber högljutt, men Gud slår dövörat till. I stället går en syndig publikan

hem rättfärdig. Nästan varenda sida i Lukasevangeliet innehåller liknande förunderliga saker. Det är som Maria sjöng i sin lovsång: *Hungriga har han mättat med sitt goda, och rika har han skickat tomhänta bort* (Luk. 1:53).

Det är likadant med julberättelsen. Kejsar Augustus knäpper med fingrarna och Josef och Maria måste med möda ta sig de många milen till Betlehem fast hon är

gravid i nionde månaden. "Är det så här Gud kommer till världen?" tänker vi. "Det kan inte vara rätt!"

Det blir än värre. Davids stad är så full av människor att ingen bryr sig om den besvärliga situation som uppkommit för kvinnan som just ska föda. De bryr sig inte ett dugg om vad Gud gör genom henne. De verkar inte ens besitta den mänskliga anständighet som vem som helst skulle visa en gravid kvinna i behov av hjälp. En mer målande framställning av människans synd och totala vilshenhet går inte att finna.

Ändå bär Maria och Josef detta utan att klaga. Barnet föds. Himlens kung får en krubba till säng, och alltings Herre får sin lilla kropp inlindad i tygremsor som skydd mot den kyliga nattluften.

Så går det till när himlens Gud förenar sig med vårt släkte. Ingen ser. Ingen bryr sig. För hela världen ser det faktiskt bara ut som ännu en sorglig meningslöshet i mänsklighetens absurda historia.

Glada nyheter

Sedan kommer ängeln och tillkännager de glada nyheterna. Inte till kungar, inte till krigsmän eller till

experter på Bibeln, utan till vanliga herdar som vaktar sina fårhjordar. Och vilket tillkännagivande! En översvallande himmelsk glädje strömmar ut över midnattshimlen. Guds härlighet bryter igenom mörkret och fyller världen med sitt ljus. Det är tydligt att Gud verkar, och han verkar på det mest häpnadsväckande sätt. Varför gör han så här?

En gång hörde jag följande belysande exempel. Världen är som ett jättestort skyltfönster där alla prislapparna har bytt plats. Alla billiga saker har fått höga priser och de riktigt dyra sakerna som verkligen har varaktigt värde nästan skänks bort. Det sorgliga är att folk faller för det. De lägger ut alla sina pengar på saker som inte tillfredsställer och inte kan tillfredsställa.

Så vänder Gud upp och ner på världen. När det gäller de goda nyheterna om Jesus visar Gud att han inte alls bryr sig om vad världen tycker är så oerhört viktigt. Knäpper kejsar Augustus med fingrarna? Må så vara, men Messias har fötts i Davids stad precis som Guds ord för länge sedan förutsagt. Är människor av naturen egoister som inte bryr sig om andra? OK då.

Gud behöver dem inte för att sätta igång sitt kärleksverk i den här världen. Hans Son kan ha sin bädd i ett stall och en ödmjuk mor som tar hand om honom så gott hon kan. Gud vill låta änglakören brista ut inför några få herdar.

Gud tycker om att göra någonting av ingenting, sa Luther. Om du tycker att du är någonting är det inte mycket han kan göra för dig (jfr *Luther's Works*, vol. 14 s. 153). Men om du känner dig tom och trött på ett liv som ofta inte verkar leda någonstans, om du känner sorg över din synd och om du är trött på att höra alla dåliga nyheter här i världen, lyssna då på änglarnas sång. Den är avsedd för dig.

För dig har idag en Frälsare blivit född i Davids stad. Din Frälsare! Han är Messias. Han är Herren själv som kommit ner till dig. Han kommer så liten och hjälplös för att dra dig till sig. Han kommer för att bära dina bördor och göra dig till sin egen för alltid. Det finns ingenting att vara rädd för här. Här i detta barn är Gud för dig. Till hundra procent och alltid för dig!

Det är goda nyheter.

Vem är han?

Den verkliga Jesus från Nasaret.

Av Seth Erlandsson

Endast 175 kronor

**Biblicum Förlag, Släntvägen 10, 331 35 Värnamo.
E-mail: biblicum@bredband.net**

Hjärtats sånger: kristen vänskap

Av Donald Patterson

Gud vill att vi alla ska få leva ”det goda livet”. Nej, det handlar inte om materialism. Det handlar om andlig frid och glädje. Alla som förtröstar på Jesus har det goda livet.

När två eller flera har denna frid i Kristus gemensamt kan de glädja sig åt en ljuvlig vänskap. Kristna vänskapsförhållanden är bäst eftersom de hålls samman genom förlåtelse. Tänk på ditt bästa kristna vänskapsförhållande. Är det inte villkorlös kärlek och förlåtelse som gör det så fantastiskt?

Psalm 133 sätter ord på dina känslor. Den prisar förlåtelsen som Guds gammaltestamentliga folk gemensamt var delaktiga av innan Kristus hade kommit. I denna psalm (se nedan) är det två bilder som beskriver hur ljuvligt det är med nära andliga vänskapsförhållanden.

Den första bilden har att göra med den förste översteprästen Aron. Sedan han hade blivit smord och Herren hade tagit emot hans första offer jublade folket över den frid Gud gav dem genom sin utlovade präst (3 Mos 8 och 9). När David skrev denna psalm 500 år senare påminde han sitt folk om att Guds förlåtelse genom översteprästen förenade dem på samma sätt som de förenades när Aron just blivit smord. Israeliterna sjöng psalmen när de var på väg till de tre stora högtiderna som firades varje år.

Vi förenas genom Arons större ersättare Jesus, och vi gör väl i att prisa Gud för att vi genom honom är förenade med Gud och varandra. Vi samlas runt hans kors där vi alla får ta emot hans förlåtelse. När vi låter förlåtelse hela våra relationer kan vi glädja oss åt den endräkt som David talar om i psalm 133.

Den andra bilden handlar om den uppfriskande dagg som fanns på berget Hermon, det högsta berget i det heliga landet. David säger: ”När bröder bor endräktigt tillsammans är det lika uppfriskande som om dagg från Hermon fallit ner på Sions berg där templet är.” Liksom daggen på berget Hermon var uppfriskande för kroppen så var templet med sin förlåtelse uppfriskande för hjärtat.

Som kristna får vi dagg från himlen och inte från Hermon. Vi har Jesus som friskar upp våra hjärtan. När vi lever i Jesu kärlek och förlåtelse kommer vi att få uppleva en enhet av det ljuvaste slag med varandra.

Psalmen slutar med löftet att Gud från Sion skänker sin välsignelse och liv till evig tid. Idag ger Gud oss detta ”goda liv” till evig tid i kyrkan, som är det nytestamentliga Sion.

Psalm 133

Se, hur gott och ljuvligt det är när bröder bor endräktigt tillsammans. Det är som när den dyrbara oljan på huvudet rinner ner i skägget, i Arons skägg, och ner över kragen på hans dräkt. Det är som Hermons dagg som faller ner på Sions berg. Ty där ger Herren befallning om välsignelse, om liv till evig tid.

Något att begrunda

1. Hur skapar Jesu förlåtelse oförstörbar enhet mellan de troende?
2. Vad är det som är så stärkande med att ha nära kristna vänner?
3. Vad kan vi göra för att våra församlingar ska bli oaser där kristen enhet råder?

Skatter att dela med andra

1. Tänk på en kristen vän eller familjemedlem som du uppskattar och skriv ett brev till honom. Tala om hur mycket du gläder dig över er kristna gemenskap. Citera psalm 133.
2. Sätt upp en inramad kopia av psalm 133 i ditt hem så att alla kan se den.

Andra bibelverser om kristen enhet

Kol 3:12-17; Rom 15:5-7; 1 Kor 13; Joh 13:1-17; Joh 17

En tillitsfull hand

Julie Adams arbetade som barnmorska i Atlanta, U.S.A. Hon var gravid för tredje gången, men de två första graviditeterna hade slutat med missfall. Skulle hon och hennes man få sitt efterlängttade barn den här gången? Hoppet hade tänts när hon klarat sig fram till vecka fjorton och gick till den ultraljudsundersökning som visade att hennes barn, om det klarade förlossningen, skulle födas med en grav form av *spina bifida*, ryggmärgsbräck.

Julies läkare trodde att hon skulle vilja göra abort, för vem vill ha ett förståndshandikappat rullstolsbundet barn som aldrig kommer att kunna kontrollera urin och avföring? Men Julie gick hem och läste allt hon kunde hitta på Internet om den diagnos hennes barn hade fått. Hon hittade då uppgifter om en läkare i Nashville som framgångsrikt opererat foster med svåra sjukdomar. Hon skulle älska sitt barn hur handikappat det än blev, men om det fanns någon möjlighet för barnet att få ett liv utan handikapp ville hon göra allt för att det skulle få det.

I graviditetsvecka 21, den 19 augusti 1999 var det dags för doktor Bruner att operera. Det var 54:e gången han opererade ett foster, men detta var det yngsta hittills. Han gjorde ett kejsarsnitt på Julie, lyfte ut hennes livmoder och la den på magen. Sedan gjordes ett snitt i livmodern och fostervätskan togs tillvara i ett kärl. Den lille pojken, som fått namnet Samuel, kunde nu opereras av läkarteamet som arbetade med förstoringsglas och minimala instrument. Tråden de sydde ihop skadan med var som ett hårstrå. Fostervätskan återfördes till liv-

Herren kallade mig när jag ännu var i moderlivet, han nämnde mitt namn medan jag låg i min mors sköte. (Jes. 49:1)

modern som placerades tillbaka i Julies mage.

Efter nästan fullgången graviditet föddes Samuel som ett friskt barn den 2 december. Vid fyra års ålder var han normalutvecklad förutom att han än så länge behövde bensenor för att kunna gå. Men han har inte behövt operationer som är vanliga för de flesta barn med ryggmärgsbräck.

Frilansfotografen Michael Clancy hade fått i uppdrag av tidningen USA-Today att dokumentera en operation enligt den nya metoden, och det råkade bli operationen av Samuel. Det var när doktor Bruner skulle placera tillbaka den ännu inte hopsydda livmodern i Julies mage som den lilla, fullt utvecklade handen kom ut och fotografen kunde fånga hur den slöt sig om kirurgens finger.

När Clancy skulle skicka bilderna till tidningen förstod han att de ville köpa dem för att förstöra dem. Då vägrade han sälja

bilderna, inte bara för att han var stolt över dem och ville ha dem publicerade, utan för att han ville att så många människor som möjligt skulle få en fantastisk glimt av det liv som växer i en gravid kvinna. Innan han tog dessa bilder ansåg Clancy att ett foster bara var en del av kvinnans kropp och att det inte angick någon annan om hon ville göra abort. Men nu konstaterade han att det han såg den där dagen i operationsrummet ändrade hans inställning omedelbart, och han är numera en aktiv abortmotståndare.

Julie gläder sig åt att fotot visas världen över. ”Vi tycker att det är fantastiskt” säger hon. ”Om Gud vill använda det, ja, då är det bra.” Och nog beskriver fotot av Samuels hand bättre än ord att ett aldrig så litet foster verkligen är en människa! ”Dina ögon såg mig när jag ännu var ett outvecklat foster” (Ps. 139:16).

Birgitta Erlandsson

Förlåtelse

Av Richard Gurgel

I Matteusevangeliet säger Jesus: ”Om ni förlåter människorna deras överträdelser, ska er himmelske Fader också förlåta er. Men om ni inte förlåter människorna, ska inte heller er Fader förlåta era överträdelser” (6:14,15). Hur förklarar man det för någon som har skadats av någon annans synd och fortfarande kämpar med emotionella ärr och minnen?

Svaret beror på hjärtats attityd. Har personen fastnat i bitterhet och hämndbegär? Eller kämpar han helt enkelt med minnet av synden och pågående konsekvenser av den?

Om jag vägrar förlåta försätter jag mig i fara att kasta bort min frälsning. Om jag i strid med Skriftens uppmaning att förlåta övertygar mig själv om att jag har ”rätt” att vara arg på den som handlat fel mot mig, om jag underblåser bitterheten genom att gång på gång upprepa hur orätt den personen behandlat mig, då fördärvar jag min tro. När jag inte av hjärtat vill förlåta andra hindrar jag samtidigt Guds förlåtelse att komma till mig. Jesu ord i Matteus 6 betyder precis vad de säger!

Vad innebär det för mig när dessa ord dömer mitt oförsonliga hjärta? Jesu ord är en allvarlig uppmaning till ånger, men allvaret överträffas av hans vilja att återuppätta de hjärtan som blivit krossade av hans ord! Bland de oräkneliga synder som dränkts i havets djup genom hans självutgivande kärlek finns också min oförmåga att förlåta.

Vad ska jag då göra? Hemfalla åt bitterhet? Fortsätta vara arg? Gud förbjude! Då använder man syndernas förlåtelse som en tillåtelse att synda vidare. Gör istället så här: När du i ånger har böjt knä vid Jesu kors, gå då inte därifrån utan att än en gång blicka på korset. Tänk på vad det betyder att Gud ”handlar inte med oss efter våra synder och lönar oss inte efter våra missgärningar” (Ps. 103:34). Begrunda att Gud sagt: ”deras synder ska jag inte mer komma ihåg” (Jer. 31:34).

Försök sedan efterlikna din Fader! Vi efter-

liknar vår Fader genom att inte vedergälla andra efter deras onda gärningar. Vi efterliknar vår Faders ”minnesförlust” genom att vägra ge efter för vår syndiga naturs krav på hämnd. Man brukar kalla det ”förlåta och glömma”.

Men det är just här det ibland händer att människor tillämpar Jesu varning på ett oriktigt sätt. Att någon kommer ihåg händelsen eller ännu kämpar med de smärtsamma konsekvenserna av den behöver inte betyda att han inte vill förlåta.

När Skriften säger att Gud ”förlåter” synden är det ett bildligt uttryck. Guds allvetande har inte drabbats av en defekt. Guds ”glömska” är en stark bild för att han i Jesus vägrar behandla oss som vi förtjänar.

Så betyder inte vår ”glömska” att vi inte längre har kvar minnet av synden eller känner av de smärtsamma konsekvenserna av den. Det betyder inte heller att vi har misslyckats med att förlåta, om vi för andras och eget väl måste vänta med att avgöra om den som gjort oss illa ska få tillbaka vårt förtroende. Utan vi har ”glömt” som vår Fader när vi vägrar ge efter för tankar på hämnd eller inte vill underblåsa bitterhet.

Skriften har kanske inte något bättre exempel på denna ömtåliga balans än Josef. När hans bröder efter många år bad honom att inte hämnas på dem spelade han inte ovetande. ”Sålt som slav? Vem då, mig?” Han tillstod att deras synd var en synd. Han förnekade inte att deras synd på ett smärtsamt sätt hade förändrat deras liv.

Men i stället för brödernas synd såg Josef Guds nåd som vänder ont till gott. Han ville inte spela Gud och vara sina bröders domare och jury. Med ett förlåtande hjärta rört av Guds nåd försäkrade Josef att han inte skulle behandla dem som deras synder förtjänade.

Ja, vi kan komma ihåg smärtan och ha kvar ärren efter synder som begåtts mot oss. Men även vi får fly till Gud som vänder ont till gott och som låter vår egen ondska på sin Son. När vi vilar i vår Faders frälsande armar finner vi kraft att handla med andra lika barmhärtigt som Gud handlar med oss.

Ett budskap om fred för små och stora

Av Tor Jakob Welde

Julevangeliet berättar om änglar. Vi har sett bokmärken med änglar som ser ut som små söta barn med fint krulligt hår. De lutar armen mot ett moln och dagdrömmer, och några spelar på en liten harpa. När vi tänker efter är det väl inte precis så som Bibeln beskriver änglarna när de visade sig för människor.

Vi ska inte vänta oss att få se änglar med våra ögon, även om Guds ord säger att de finns omkring oss och vakar över oss. Men vad skulle du tänka om du en mörk vintermorgon låg i din säng och plötsligt fick se en skinande ängel i ditt rum? Tror du att du skulle bli jätteglad och önska den välkommen? Jag tror faktiskt att du skulle bli ganska rädd!

Bibeln berättar att jungfru Maria också blev rädd när hon plötsligt fick besök av en ängel från Gud. Men ängeln Gabriel sa: "Frukta inte, Maria!" Han ville inte att hon skulle vara rädd. Och han berättade att hon skulle få en son som skulle heta Jesus. Gud den helige Ande skulle göra så att hon blev gravid och barnet skulle vara heligt och kallas den Högstes Son.

Ungefär nio månader senare var några herdor ute på marken nära Betlehem och vaktade sina

får om natten. Då hände det igen: En ängel från Herren kom och Guds härlighet lyste omkring herdarna, och de blev väldigt rädda. Men varför? Varför blir människor egentligen så rädda när en Guds ängel visar sig? Kanske för att det är så ovant? Men också för att vi märker att Guds änglar är så helt annorlunda än vi. Änglarna är ju heliga som Gud, men vi är syndare. Vi vet att vi har varit olydiga mot Gud och inte hållit hans bud. Därför har Gud anledning att vara arg på oss. Det visste herdarna också den där natten när Guds härlighet lyste omkring dem utanför Betlehem.

Men så säger alltså ängeln: Var inte rädda! Jag kommer till er med bud om en stor glädje för hela folket: Idag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är

Messias, HERREN.

Vilket besked!

Hade de hört rätt? Kunde det vara möjligt? "Han är Messias, HERREN!" sa ängeln. HERREN – det är ju *Guds* namn! Och han har fötts just nu, här i Betlehem? En *Frälsare* – en stor glädje för hela folket! Men ängeln sa något mer som *också* var

väldigt överraskande: "Och detta är tecknet: Ni ska finna ett nyfött barn som är lindat och *ligger i en krubba*." Vad då? I en krubba? En krubba där djuren i stallet fick sin mat – kan det vara en passande plats att lägga en nyfödd baby i?

"Messias, HERREN" som låg där i krubban, det var Gud själv. Guds Son hade blivit människa, han blev en av oss. Jesus är både Gud och människa samtidigt! Under över alla under!

Plötsligt var det massor av andra änglar där som lovprisade Gud: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människor hans välbehag." "Frid på jorden?" Det var mycket ofred, bråk och krig på jorden den gången för två tusen år sedan, och så är det ju fortfarande. Men änglarna tänkte på en annan slags fred som Frälsaren Jesus skulle skapa – fred mellan Gud och människor. Jesus skulle leva i stället för oss och dö på korset på grund av våra synder. Han som aldrig hade gjort något galet tog på sig straffet som vi människor hade förtjänat. Han led och dog, men Gud uppväckte honom igen på tredje dagen. På så sätt har vår Frälsare gjort så att vi får alla våra synder förlåtna. Vi får vara Guds barn och ärva evigt liv. Jesus har besegrat djävulen, synden och döden och gett oss en evig fred, fred med Gud – en fred som aldrig ska ta slut.

Betyder det att vårt liv här i världen bara blir lyckligt och härligt från och med nu? Nej, vi upplever fortfarande svårigheter, kanske i skolan, bland vänner och i familjen. Vi känner oss ibland ensamma, vi blir sjuka och kan ha ont. Men även om vi inte alltid känner fred har vi ändå fred med Gud. Livet kan fortfarande vara plågsamt många gånger, men vi vet att vi har en Frälsare, Jesus, som älskar oss och har förlåtit oss alla våra synder. Därför har vi stor anledning att jubla av glädje och ha fest nu i jul och alla dagar på grund av det som har hänt i Betlehem. En Frälsare har fötts åt oss människor här på jorden. Ja, julevangeliet är inte en slags saga

– detta har verkligen *hänt!* ”Det hände vid den tiden.” När då? När Augustus var kejsare över det stora Romarriket och Kvirinius var landshövding över Syrien. Det skedde inte i ett ”sagoland” utan just här på den jord där vi lever. Det skedde vid en bestämd tidpunkt och på en bestämd plats.

När änglarna hade farit upp till himlen sa herdarna till varandra: Låt oss gå in i Betlehem och se det som har hänt och som Herren har låtit oss veta. Och där fann de Josef och Maria och det nyfödda Jesusbarnet som låg i krubban. De hade ingen vagga eller barnsäng åt honom. Alla övernattningsställen i Betlehem var fulla av folk så de var tvungna att övernatta där i stallet. Det är alltid ett under när en ny liten människa kommer till världen. Det är underbart att se en nyfödd baby. Men herdarna fick se ett ännu större under: det var ”Messias, HERREN” som låg där i krubban, det var Gud själv. Guds Son hade blivit människa, han blev

en av oss. Jesus är både Gud och människa samtidigt! Under över alla under!

Herdarna berättade ivrigt om allt som ängeln hade sagt om Jesusbarnet. Allt var så märkligt. Maria hörde noga på. Hon gömde det i sitt hjärta och ”begrundade det”. Det betyder att hon tänkte mycket på det. Vi får göra som Maria och gömma detta julevangelium i hjärtat, ha det med oss och tänka på det, trösta oss med det, lita på det. För det är en underbar skatt, en gåva att vara rädd om.

Har det hänt att du packat upp en julklapp och blivit så överraskad att du sagt: ”Åh, så fin! Är den verkligen till *mig?*! Ska jag få den?” Och då nickar den som har gett dig gåvan och säger: ”Ja, den är till dig. Den ska du ha. Var så god!” Så är det med Gud också. Julevangeliet är en fantastisk gåva, en present som han ger just åt dig! Det är dig Gud har tänkt på med den här gåvan. Han vill dig bara allt gott. Han älskar dig. ”För så högt har

Gud älskat världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.”

”Frukta inte!” sa ängeln. ”Frukta inte!” säger Guds ord till oss idag också. Var inte rädd på grund av alla dina synder, var inte rädd för att misslyckas, var inte rädd för framtiden, för ensamhet, sjukdom, smärta, för döden. Var inte rädd för någonting! Frukta inte, för en Frälsare har blivit född, Jesus har fötts för just dig och mig.

Låt oss be: Käre Jesus, du som är vår Frälsare, vår Herre och Gud. Vi tackar dig för att du kom till vår jord som ett litet barn i Betlehem. Tack för att vi får fira din födelsedag. Hjälp oss att aldrig glömma dig, du som är den alla största och bästa julklappen. Hjälp oss att alltid ta vara på den stora skatt som vi har fått, gömma den i hjärtat och tänka på den. Led oss tryggt genom livet här i världen fram till den stora festen och firandet i himlen. Amen.

Församlingsnytt

Lutherska Bekännelsekyrkan
i Norrköping/Västerås

DOP

Nathanael Edmund Carlsson, son till Andreas och Frances Carlsson,
född 070428, döpt 070623.

SKIDLÄGER

i Hemsedal, Norge

30 mars – 3 april 2008

Information om tider, kostnader, anmälning osv. finns på www.markuskyrkan.net

Den lutherske forsamling i Avaldsnes og
St Lukas ev-luth forsamling i Stavanger

ønsker velkommen til

LBKs kirkekonferanse

17-20 juli 2008

på Utgarden folkehøgskole, Kopervik.

Program kommer senere.

En kung för alla

När Jesus var född i Betlehem i Judeen på kung Herodes tid,
se, då kom visa män från Östern till Jerusalem.
(Matt. 2:1)

DE VISA MÄNNEN var inte judar och tillhörde inte Guds utvalda folk, utan de var hedningar. Och i detta ligger faktiskt något viktigt eftersom det avslöjar att Frälsaren, världens ljus, är till för alla människor. För det var Gud själv som förde de visa männen till sin Son, och det var Gud själv som tog emot deras tillbedjan.

I själva verket hade Gud planerat detta hela tiden. Han hade lovat att sända en Frälsare till hela mänskligheten, först till judarna och sedan genom judarna till alla världens länder. Jesus skulle bli kung för alla människor, för alla länder och folkslag och språk. Det var en sanning som Gud hade uppenbarat många år innan Jesus blev sänd.

Han berättade för Abraham att alla familjer på jorden skulle bli välsignade genom honom (1 Mos. 12:3). Psalmisten såg fram mot den dag då *alla folk . . . ska komma och tillbe inför dig, Herre* (Ps. 86:9). Och Jesaja profeterade: *Hednafolk ska vandra i ditt ljus och kungar i glansen som går upp över dig* (Jes. 60:3). De visa männen var den första uppfyllelsen av dessa profetior.

Jude och hedning, rik och fattig, män, kvinnor och barn – alla behöver Kristus. I Herrens ögon är alla människor jämställda. Alla behöver Jesus som sin Frälsare. *Alla har syndat och saknar härligheten från Gud* (Rom. 3:23). Och var inte budskapet julens ängel kom med: *Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket* (Luk. 2:10)?

Är det inte konstigt att till och med kristna, som mer än väl vet hur mycket de behöver Kristus, ibland frestas tänka att vissa människor som är annorlunda inte passar för Guds rike? Men Gud öppnar hela tiden dörrarna på vid gavel och avlägsnar de hinder som finns.

Det finns en annan intressant sak i den här berättelsen. Varken folket eller de religiösa ledarna brydde sig om Guds Sons födelse i Betlehem. De måste drivas till handling av några som stod utanför. Kan det bli så att missionärer från forna hednaländer en dag kommer att sändas till oss i Skandinavien eftersom vi har blivit så likgiltiga?

Herre, bryt ner vår likgiltighet och ge oss mod att vittna om att du är världens ljus. Hör oss, Jesus. Amen.